

Κι' έφυγε, κλείνοντας πίσω της τή βαριά πόρτα με τὰ επίχρυσα σκαλισματα.

«Ω, πώς λησμονιούνται με την πρώτη ευκαιρία οι καλές αποφάσεις που παίρνουμε τις ώρες της αγωνίας και της αγρόπνιας!

Η Ζίνα πήγε και βρήκε την πριγκήπισσα Βαλεντίνα.

—Θεία μου, αλήθεια είν' αυτό που λέει ο καθηγητής, ότι υπάρχει κάποιος που θέλει να βασιλεύσει αντί για μένα; Ακόμη δεν μπορώ να ήσυχάσω.

Η πριγκήπισσα σήκωσε τους ώμους.

—Τι ανάγκη ήταν να στα πη δλ' αυτά;

—Υπάρχουν λοιπόν αληθινά αυτοί οι άνθρωποι;

—Ναί... υπάρχουν οι πριγκήπες. Ίσως που είχαν άλλοτε την αξίωση να καταλάβουν τη Βαλκανία... Μα αυτή η ιστορία είναι παλιά. Κίνδυνος κανείς δεν υπάρχει τώρα... Πάψε να το συλλογίζεσαι.

Και βλέποντας τη Ζίνα να την κοιτάει με τα μεγάλα ανησυχία μάτια της, η αντιβασίλισσα έπρόσθεσε:

—Κοίταξε τι όμορφος καιρός. Πήγαινε να κάμης μία βόλτα στον κήπο.

«Άλλο που δεν ήθελε κι' η Ζίνα. Ο καθαρός αέρας κι' ο γλυκός ήλιος γρήγορα την έκαμαν να ξεχάσει και τον ιστορικό και τὰ... παραμύθια του.

Φώναξε το σκυλί της, ένα μεγάλο λαγωνικό, που το έλεγαν Βολίδα. Έκανε μαζί του ένα σωρό παιχνίδια και τρεχάλες στις δενδροστοιχίες και στο τέλος έπεσε λαχανιασμένη σ' έναν πάγκο.

Βρισκόταν στην άκρη του κήπου, προς τα κάγκελα, όπου, λίγες μέρες πριν, είχε δώσει σ' ένα φτωχό το χρυσό της βραχιόλι.

Με μεγάλη της έκπληξη βρήκε ανάμεσα στα κάγκελα ένα μεγάλο μπουκέτο από άγρια κρίνα με ωραία φύλλα και γλυκό άρωμα. Μέσα στο μπουκέτο βρισκόταν ένα χαρτάκι, που έγραφε:

«Ένας ευγνώμων υπήκοος προσφέρει αυτά τα λουλούδια στην Α. Μ. και την ειδοποιεί ότι κατέχει ένα μυστικό που ίσως θα της χορηγήσει και, όταν θάβρω ο καιρός, θα της το ανακοινώσει με μεγάλη του χαρά. —Μαρούσης».

Η Ζίνα έβαλε τα γέλια.

—Ο διακονιάρης μου θα είναι βέβαια! Κι' αυτός θα μου προσφέρει δώρα... Τι ώραίο άστειό!.. Για την ώρα όμως μου προσφέρει ώραία λουλούδια που δε θα μπορούσε να τ' αγοράσει κανείς στα ανθοπωλεία. Πάλι καλά!

Κι' η Ζίνα συλλογιζόταν τα λόγια

του γέρου Φέλδ: «Ο λαός λατρεύει την Μεγαλειότητά Σας.»

Της άρεσε να νοιώθει πώς την αγαπούν. Βέβαια όμως ο βαρώνος ντε Μπρόν κι' ο σύμβουλος Μάρφας δεν την αγαπούσαν. Αλλά τι σημασία είχαν δυο ή τρεις μπροστά σε δόλοκληρο λαό;

Κι' η μικρή βασίλισσα, κρατώντας στο χέρι το μπουκέτο που, μαζί με τ' άρωμά του, σκορπούσε μία χρυσή βροχή από γύρη, χάθηκε μέσα στον κήπο, ενώ από πίσω την ακολουθούσαν πεταλούδες και χρυσόμυγες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ο Πρίγκηψ Ίσλαξ

Τα διάφανα νερά της λίμνης της Γενέθης, της πιο γαλανής λίμνης του κόσμου, συνδέουν τη γαλλική όχθη με την έλβετική.

Απ' το τραίνο που μόλις είχε μπει στο σταθμό του Μοντρέ, πήδησαν δύο ταξιδιώτες μαυροντυμένοι και κατασκονισμένοι. Έρχόνταν από μακριά κι' έβριχναν γύρω τους δόσεις ατμόματα.

Μία άμαξα προχωρούσε προς το μέρος τους. Έκαμαν νόημα στον άμαξά και χώθηκαν μέσα. Ο άμαξάς τινάζει την πίπα του, μάζεψε τα χαλινάρια και περίμενε σιωπηλός τις διαταγές των άγνωστων.

Έκείνοι άλλαξαν δυο-τρεις λέξεις, ύστερα ο ένας απ' αυτούς, με φωνή τόσο χαμηλή, ώστε να την άκούσει μόνο ο άμαξάς, είπε:

—Στην έπαυλη του πρίγκηπος Ίσλαξ!

—Πολύ καλά!

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΔΑ ΧΘΕΣ ΒΡΑΔΥ

Είδα χθές βράδυ στ' όνειρό μου το γεννημένο μας Χριστό: τὰ βώδια άπάνω του έφυσούσαν όλο τό χνώτο τους ζεστό.

το μέτωπό του ήταν σαν ήλιος, και, μέσα ή φάτνη, ή φτωχική, άστραφτε πιο καλά από μέρα με κάποια λάμψη μαγική.

Βοσκοί πολλοί και βοσκοπούλες τον προσκυνούσαν ταπεινά: ξανθόμαλλοι άγγελοι έστεκόνταν κι' έψελναν γύρω του «Ωσαννά!»

Στα πόδια του έσκυβαν οι Μάγοι, κι' έμοιαζε τ' άστρο από ψηλά πώς θα καθήση σαν κορόννα στής Παναγίτσας τὰ μαλλιά.

Μα κι' από άγγέλους κι' από Μάγους δε ζήλεψα άλλο πιο πολύ, όσο της Μάννας του τό στόμα και τό ζεστό, ζεστό φίλε...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΙ' Η ΧΕΛΩΝΑ

Ένας έξοχικός κήπος. Στρογγυλό παρτέρι με άμμο τριγύρω. Άριστερά, σειρά από γεράνια: δεξιά, φασκομηλιές. Στο βάθος, δάσος—πέντε μέτρα με επτά— από ποικιλόχρωμες μελλές και κόκκινες φουντουκίες.

Πρώτ, Αύγουστος. Τὰ ζώα μισοκοιμούνται στον κήπο ή κάνουν την τουαλέτα τους. Είναι το Ποιμενικό σκυλί, μαύρο και κόκκινο· ή σκύλα Μπίλλ-που-δ-άδερφός-της-άγοράστηκε—από-ένα-Άμερικανό· ή Περσική γάτα, ήλικιωμένη, λιγάκι σνόμπ, κι' ή νέα Μαύρη γάτα, ένα είδος δαιμονόπληκτης. Η πόρτα του σπιτιού άνοίγει. Κάποιο Διποδο κατεβαίνει τὰ σκαλιά του μπαλκονιού κι' άφίνει πάνω στον άμμο, στον ήλιο, μια Χελώνα, μεγάλη σαν ένα πεπονάκι, κι' ένα δεμάτι ραδίκια. Έπειτα φεύγει.

Φωνές τών Διπόδων, μέσα από το σπίτι. —Θά συνειθίση γρήγορα, αλήθεια... Τὰ ζώα δεν θά την πειράξουν... Μα θά την φυλάγουμε μεις δώ... (κτλ. κτλ.)

Η Χελώνα, με τὰ πόδια και το κεφάλι κρυμμένα, μοιάζει μια μεγάλη πέτρα με φλέβες.

Η σκύλα Μπίλλ. —Τι έβαλε κατά της;

Το Ποιμενικό σκυλί. —Τίποτα. Ένα στρογγυλό κουτί. Η μια πέτρα.

Η Περσική γάτα, μισοκοιμισμένη. —Τι είν' αυτό;

Η Μαύρη γάτα, άμέσως σε μεγάλη ταραχή και με τὰ μάτια της έξω. —Τι είναι; καλέ, τι είναι; Για όνομα του Θεού, τι είναι; Τι μου κρύβετε;

Η σκύλα Μπίλλ στη μαύρη γάτα. —Ε σεις, παλαζή, κάντε μας τη χάρη να καθήστε ήσυχη, ή γυρίστε στους γειτόνους. Ξέρετε πολύ καλά να πηγαίνετε στους γειτόνους την ώρα του φαγητού, κάνοντας την πεινασμένη γάτα. Πηγαίνετε λοιπόν άμέσως!

Το Ποιμενικό σκυλί, σιγά, ύπερήφανα. —Σούτι! Άκούστε.

Τὰ ζώα στρέφουν προς το Ποιμενικό σκυλί, που είναι ξαπλωμένο μονοκόμματο και διευθύνει τ' αυτιά και τὰ μάτια του προς τη Χελώνα.

Τὰ ζώα, μαζί. —Ε! λοιπόν; τί;

Το Ποιμενικό σκυλί, με τόνο ζωηρό κι' έξημμένο. —Αυτό κουνιέται!

Η Μαύρη γάτα. —Τί; τί; Θέ μου, τί κουνιέται;

Το Ποιμενικό σκυλί, χωρίς να σαλέψη καθόλου. —Αυτό.

Η σκύλα Μπίλλ, σηκώνοντας τους ώμους. —Για φαντασθήτε! Με τη μανία της επαγρυπνήσεως που έχετε, βλέπετε παντού πράγματα άποπτα. Οι πέτρες κουνιούνται, το παιδί

του χαζάπη είναι κακοήγος άξιος θανάτου, οι γαλατσές δεν άξιζουν το σχοινί για να κρεμαστούν. Αλήθεια, Περσική;

Η Περσική γάτα, κομψή κι' άποτραβηγμένη. —Δε με νοιάζει!

Η σκύλα Μπίλλ, εξακολουθεί. —Είναι όπως με τους στρατιωτικούς.

Έγώ λέγω καθημερ σ' όλους τους στρατιωτικούς, ένφ... (Σωπαίνει με τὰ μάτια δλάνοικτα: μιάν άκρη λεπιδωτού ποδιού έχει βγεί κάτω απ' την πέτρα με τις φλέβες.) Άλλο πάλι και τούτο! ... Κορίτσια Περσική, είδατε; τι λέτε γι' αυτό;

Η Περσική γάτα, με σουφρωμένη μύτη. —Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Άλλά δεν θάναί καλό, άφού έγώ δεν το ξέρω.

Η σκύλα Μπίλλ. —Ποιμενική, τί'ναι αυτό;

Το Ποιμενικό σκυλί, χαμηλόφωνα, ένφ φερμάρει τη Χελώνα. —Περιμένω.

Η σκύλα Μπίλλ. —Τι περιμένει;

Το Ποιμενικό σκυλί, νευρικά. —Άφήστε με ήσυχο!

Η Μαύρη γάτα, που δεν είδε τίποτε άκόμη. —Τι λέτε; Υπάρχει κανένα μυστήριο; Κάτι τρομερό, δεν είν' έτσι; Μα μιλάτε λοιπόν!

Η σκύλα Μπίλλ, σκεπτική, με ψεύτικη βεβαιότητα. —Ε! αφήστε μας ήσυχους, βλέπετε πώς είμαστε άπασχολημένοι! —Βέβαια, έχω ιδη πολλά πράγματα στη ζωή μου, και μάλιστα τον καιρό που είχα αυτοκίνητο, στα παλιά μου Διποδα, αλλά δεν θυμούνται κανένα τόσο περίεργο σαν.

Η εμφάνιση τών άλλων τριών ποδιών της κόβει το λόγο. Η Χελώνα, χωρίς να βγάλη το κεφάλι της, ριφωκιδωνεύει δυο βήματα πάνω στο ζεστόν άμμο.

Η Μαύρη γάτα, πηδώντας πίσω. —Αα! Τι βλέπω; Φρίκη! Μαγεία! Χάνω το κεφάλι μου! Τὰ μάτια μου σκοτεινιάζουν! Γύρω μου το πάλιν είναι παγίδες, άπειλή, άπείστος οίωσός!

Το Ποιμενικό σκυλί, τρέποντας χωρίς να εγκαταλείρη τη στάση του, χαμηλόφωνα. —Αν είχα δυο λεπτά καιρό, θά έκανα άότη τη Μαύρη γάτα να φωνάξη μ' άλλον τρόπο...

Η Περσική γάτα. —Προτιμώ καλύτερα να φύγω. Αιτός ο θόρυβος με κουράζει και σά: βεβαιώ, πώς αυτό το πράγμα μυρίζει άσχημα. (Απομακρύνεται τινάζοντας τὰ πόδια της τόνα ύστερα από τώλλο, σαν να περπατή πάνω σε βορώμικο νερό.)

Η σκύλα Μπίλλ, μυρίζοντας. —Ούρ κι' αυτή ή ξεμωρημένη γριά! Μ' αυτό δεν μυρίζει καθόλου! (Κολά τη μύτη της πάνω στη Χελώνα, τὰ τέσσερα πόδια εξαφανίζονται αβρινίδια.

Η σκύλα Μπίλλ πηδάει στον αέρα).

Το Ποιμενικό σκυλί, νευρικά. —Α! μη μ' ένοχλείτε! Έσείς φταίτε που αυτή ή πέτρα δεν έχει τώρα πόδια!

Η σκύλα Μπίλλ. —Εγώ φταίω; Θά με μάθετε, δηλαδή, τι πρέπει να κάνω; Τὰ Διποδα με τ' αυτοκίνητο είχαν ένα σκίουρο από τη Βραζιλία, καλέ μου κύριε, κι' ένα μπαγάλο με φτερά σαν σέλινα στο κεφάλι, και μ' όλα αυτά έγώ περνούσα πολύ φιλικά, σά: παρακαλώ να...

Η Χελώνα, ζεσταμένη απ' τον ήλιο, εξακονίζει το πλατύ της κεφάλι με τὰ μικρά μάτια και χάσκει με όρεξη, δείχνοντας την κόκκινή της γλώσσα. Ο διπλωμένος της λαιμός μακρύνει κι' ή Χελώνα βιάζει το λαιμό προς τὰ ραδίκια.

Η Μαύρη γάτα, σε έπιληψία. —Πά, πά! Μαυά! Ένα φείδι, ένα φείδι! Ού! Μιάου! Βοήθεια! (Εξαφανίζεται σά να τη σέρονουν οι δαιμόνοι.)

Η σκύλα Μπίλλ, τριζόντας τὰ δόντια, στο Ποιμενικό σκυλί. —Πιστεύεσαι πως είναναι φείφειδι;

Το Ποιμενικό σκυλί, με σγκω-

μένες τις τρίχες της ράχης του, χαμηλόφωνα. —Περιμένετε. Αφήστε με να κάνω, τι πρέπει... Μια δαγκματιά στην κατάλληλη στιγμή, και τελείωσε... Ξέρω έγώ...

Η σκύλα Μπίλλ, τρέμει. —Πολύ καλά. σά:.. σά: άφίνω μαζί... Επιστρέφω σέσσε μιά στισισιτιμή... (Φεύγει).

Τρεϊς ώρες αργότερα Κοιτά στη Χελώνα που έχει κάνει το γύρο του κήπου και τώρα τρώει κάτω μπιζέλια, το Ποιμενικό σκυλί φερμάρει πάντα.

Η σκύλα Μπίλλ, πάνω στο μπαλκόνι, χωρίς να πλησιάση. —Ε! λοιπόν: Το σκοτώσατε;

Το Ποιμενικό σκυλί, εξηντημένο αλλά ήρωικό, με τη μύτη δυο δάχτυλα μακριά απ' τη Χελώνα. —Οχι άκόμα.

Η σκύλα Μπίλλ ειρωνικά. —Και τι κάνετε λοιπόν;

Το Ποιμενικό σκυλί. —Περιμένω!

Η σκύλα Μπίλλ. Τι τι περιμένετε;

Το Ποιμενικό σκυλί. —Νά βγεί απ' τη φωλιά του.

(Από το γαλλικό της Colette)

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΟΥΚΙΔΗΣ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Πήγαν λοιπόν στα ψηλά δέντρα, εκεί στην άκρη του λειβαδιού. Ήταν ίπιές κι' είχαν κλώνους εύλύγιστους και λεπτούς σά σχοινιά.

Η μικρή χωριατοπούλα, που 'ς αυτά ήταν τόσο επιτήδεια, ένωσε μερικούς κλώνους κι' έκαμε γρήγορα δυο ωραιότατες κούνιες.

Στη μία εκάθησε αυτή στην άλλη ο Τοτός κι' άρχισαν να κουνιούνται.

—Πάτα το πόδι σου και σπρώχνε με δύναμη για να πηγαίνης ψηλά! του έλεγε ή Ρηνούλα. Νά, πώς κάνω κι' έγώ;

Δεν ήταν δύσκολο. Ο Τοτός το έμαθε και σε λίγο έβρισκε πώς το παιχνίδι αυτό ήταν το πιο διασκεδαστικό απ' όλα.

—Τι ωραία τι ωραία!

—Μπαάβω, Τοτό!

Αλλά άξαφνα κοά! Ένας κλώνος έσπασε κι' ο Τοτός βρόδηκε καθισμένος χαμώ!

Φυσικά, ή Ρηνούλα άρχισε πάλι τὰ γέλια. Ο Τοτός όμως δεν γελούσε. Κι' άς μὴν είχε κτυπήσει, καθόλου.

—Γέλασε, καίμενε και σύ! του φώναξε ή Ρηνούλα. Τόσο πιο σου κακοφάνηκε που έπεσες από την κούνια; Σπουδαίο πράγμα! Η μὴν έχης, καθώς λένε, κακό χαρακτήρα; Δεν το πιστεύω!...

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΙΛΙΚΟ Πνεύμα πού δεν τ'όστειλε άκόμα κανείς στη Διάπλασι: «Μπα! γιατί φέτος έτοι νωρίς οί Αποκριτές;—Μά είναι με τ'ό Νέο Ημερολόγιο πού θ'αρχίσουμε από 1ης Μαρτίου!...» Με τόν ίδιο τρόπο θά μπορούσε νά δικαιολογηθή και τ'ό Πάσχα πού έρχεται τόσο βιαστικά: 26 Μαρτίου θά λήη τ'ό Παλιό Ημερολόγιο, μ'ά τ'ό Νέο θά λήη 8 Απριλίου. Όπωςδήποτε, όλα μας φέτος βιαστικά. Μόλις πέρασαν οί γιορτές, νά άμέσως οί Αποκριές. Χωρίς ν'ανασάνουμε και χωρίς νά τ'ό καταλάβουμε. Έγώ τουλάχιστο, με μεγάλη μου έκπληξη, τήν περασμένη Κυριακή τ'ό μεσημέρι, σ'ό Ζάππειο, είδα άξαφνα κι' ένα μικρό, τοσούλη μασκαρά... Αγοράκι ήταν και φορούσε ολοπράσινα. Κι' έτοι μικρό, χαριτωμένο, με τ'ά κόκκινα μαγουλάκια του, με τ'ά γαλανά του μάτια, με τ'ό άσπρο μυτερό καπελλάκι του, με τ'ά χρυσά του κουδουνάκια και παντού άλλοι π'όρισινο, μέσ' σ'ήν ήλιοφώτιστη πρασινάδα τ'ού πάρκου, έμοιζε κι' αυτό με άνθισμένο φυτό. Μά φυτό ζωντανό, πού έτρεχε, και φώναζε, και γελούσε, κι' έκανε τ'ά κουδουνάκια του ν'αφίνονε ένα γλυκύτατο ήχο, κι' έδειχνε σ' όλους χαρούμενο τ'ό θανμάσιο άνθος του, τ'ό ξανθό του κεφαλάκι... Μου φαίνεται πώς σ'ας τ'ό είπα κι' άλλη φορά: Στήν πατρίδα μου, όταν βλέπαμε τόν πρώτο μασκαρά τ'ης χρονιάς, ψιθυρίζαμε ένα ξόρκι: «Σίδερο τ'ό κεφάλι μου, κοφίνι τ'ό δικό σου!» Αλλοιώτικα «δεν πήγανε γούρι». Αλλά πού νά τολμήσω νά σκεφθώ τέτοιο πράγμα μπροστά σ'όν χαριτωμένο εκείνο πράσινο μασκαράτζικο! Απεναντίας, τ'ό θεώρησα «γούρι» πού αυτών πρωτόβλεπα φέτος, έτοι ώμορφο, κι' όχι σ'ε κανένα βρόμικο δρόμο ή σ'ε κίμωλα πνιγρή σάλα χοροδ, αλλά σ' ένα πράσινο κι' ήλιοφώτιστο πάρκο, γεμάτο λουλούδια και παιδικία. Έπειτα ο καϊμένος μου δεν φορούσε ούτε μάσκα. (Όχι μόνο γιατί ήταν μικρός, παρά και γιατί ή μάσκα απαγορευτήκε από τήν Αστυνομία.) Είπα λοιπόν μέσα μου με χαρά: «Μπα! από τώρα; Καί τ'ό χρόνον! Σίδερον κεφαλος!» Κι' αντίθετα άπ' ό,τι συνειδίχαμε στήν πατρίδα, ή ερχή μου αυτή αποτεινόταν περισσότερο σ'ό μικρό μασκαρά παρά σ'όν εαυτό μου...

Όσοτε ο τρελλός κουδουνάτος (κουδουνάτους λένε σ'ε πολλά μέρη τούς μασκαράδες, κι' άς μήν έχουν κουδούνια,) δέν έπαυε νά τρέχει, νά φωνάζη, νά γελά, νά πειράξη τ'άλλα παιδάκια, νά χαλά τόν κόσμο. Καί κάποιος δίπλα μου είπε: «Ίδες τ'ό πράσινο διαβολάκι!» Αμέσως ή φράση αυτή μου θύμισε κάποιον φίλο μας με τ'ό ψευδώνυμό του «Πράσινος Διάβολος». Καί συλλογίσθηκα πώς και τ'ό ψευδώνυμο δέν είναι άλλα παρά μιά μάσκα και μιά αποκριάτικη στολή. Σ'ό σαλόνι τ'ης Διαπλάσεως, πού έχει μιά αιώνια Αποκριά, οί μικροί τ'ης φίλοι μπαίνουν μασκαρεμένοι. Κανείς δέν ξέρει ποιοι είναι, τι είναι, πώς τούς λένε, τι ξέρουν, τι κάνουν. Καί κ'έναν προσπαθεί νά τ'ε μαντεύσ'η αυτ'ά όλα από τή μάσκα π'ε δια-πλάσι και τήν αποκριάτικη σι ή. Έπειτα από τ'ά λόγια και τ'ά συμμάτια.

Τ'ό ίδιο δέν γίνεται και σ'άλληθινά σαλόνια τ'ης Απ'οκρίας: Γι' αυτό οί άνθρωποι πηγαίνουν εκεί σ'ό μπορούν π'ό καλά, π'ό κομψά, π'ό καλαίσθητα μασκαρεμένοι. Κανένας δέν θά π'εραδεχόταν νά παρουσιασθή μασκαράς ούτε με κουρέλια ούτε με δ'επεροβικά και γελοία φορώματα. Αι-αλέγει τή μάσκα του, διαλέγει τ'ό δ'ομινό του, τήν αρεσκίμνη ή τή φανταστική. Γιατί ξέρει πώς αυτ'ά είναι ή σύστασή του, άπ' αυτ'ά θά κ'άμη σ'όους άλλους καλή, κακή ή μηδαμινή εντύπωση. Κι' αυτό μόνο για μερικ'ές ώρες. Κρίνετε λοιπόν και φαντασθήτε πόσο προσεκτικότερα π'έπει νά διαλέγ'η κανείς τ'ό ψευδώνυμό του, πού μ' αυτ'ό θά εμφανίζεται ολοχρονίς και πού θά τ'ό μείνη, θά τ'ό κολλήσ'η όποτε σ'όν όνομα!

Πολλές, πολλές φορές σ'ας τ'ό σύστησε ή Διάπλασι: Διαλέγετε ώμορφα, εύηχα, σύντομα, ποιητικά ή νόστιμα, άστεία ψευδωνυμάκια. Αποφεύγετε τ'ά μακριά, τ'ίς σαρνταποδαρούσες, τ'ά βάνυσσα, τ'ά πρόστυχα, τ'ά γελοία και τ'ά κατάλληλα για τήν ήλικία σας... Τ'ε νόστιμο ψευδωνυμάκι πού είχε ο μικρός μασκαράς πού είδα τήν περασμένη Κυριακή σ'ό Ζάππειο! Καί τ'ε ώρατ'ό ψευδώνυμο πού έχει ο μικρός μας φ'λος πού θύμισε, ο Πράσινος Διάβολος...

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

12

—Σ' όποιον σου προξενεί κακό, Όταν σου τ'ήχη βολικό, Εύγενοσία κάνε. Κι' άν έτοι τόν εκδικηθής, Ψηλότερά του θά σταθής Κι' όλοι θά σ'ε τιμάνε

CHEF

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τ'ού Ακαδημαϊκού JULES SANDEAU

Σ'. (Συνέχεια)

Ναί, κι' αυτ'ές άκόμα ο γενναίος έχασε για λίγο τή ζωηρότητά του και τ'ό θάρρος του κι' ήταν έτοιμος νά προτείν'η μιά τρεπολογία σ'ήν πρόταση τ'ού Αγκίστρη: πώς άν δηλαδή τούς άνάγκασε ή πείνα νά ρίξουν κόμπο, ο καπετάνιος είχε τ'ό δικαίωμα νά μήν πιάσ'η.

Αξαφνα όμως τ'ό συμβούλιο άλλαξε γνώμη κι' όλοι μαζί, σύμφωνοι, φώναξαν με άγανάκτηση:

—Όχι, όχι! Καλύτερα νά πεθάνουμε τ'ης πείνας παρά νά φαγωθούμε σ'άν άνθρωποφάγοι! Κ'έτω ο Αγκίστρης, κ'έτω!

—Μπα! έκαλε ο Αγκίστρης, χωρίς νά ταραχθ'η καθόλου, έτσι φαγώθηκε κι' ο παππούς μου τόν καιρό π'ό ναυάγησε ή «Μέδουσα». Τουπίστε ο κόμης κι' οί άλλοι ναυαγοί τόν έφαγαν.

—Σκαρμ'ές! φώναξε με θυμό ο Κουπιός. Φτάνει πιά!.. Η πρότασις άπεργίφθη πάμψηφεί! Έλα σύ, Πλημμύρη, πές μας τή γνώμη σου.

—Εγώ, αποκρίθηκε θαρρετά ο Πλημμύρης, δέν ξέρω πολλά πολλά. Ποτέ μου δέν χαλώ τήν καρδιά μου για τ'ό τίποτα και δέν χάνω τόν καιρό μου με λόγια. Η ιδέα μου είναι πώς π'έπει νά φύγουμε από δ'ω μιά ώρα αρχύτερα, νά πάμε σ'ά σπτάκια μας π'ριν τ'ά καταλάβουν οί γονείς μας πώς λείπουμε, νά ρίξουμε σ'ό στόμα ό,τι βρεθ'η καί... νά χωθούμε κρυφα-κρυφά σ'ά κρεββατάκια μας. Αν κανένας άλλος έχ'η νά π'η τίποτα καλύτερο, άς τ'ό π'η.

Όσο ή γνώμη τ'ού Αγκίστρη δυσάρεστησε τ'ό συμβούλιο, άλλο τόσο τ'ό εδ'χαρίστησε ή γνώμη τ'ού Πλημμύρη. Ήταν τόσο άπλη κι' είχ' έκφρασθ'η με τόσο άπλη κι' άφελ'η λόγια! Τ'ά παιδια άνακουρίστηκαν, ενθουσιάστηκαν και τήν έψήφισαν «όμοδομαδόν».

—Εύγε τ'ού Πλημμύρη! φώναξαν. Ο Πλημμύρης τ'ά είπε καλύτερα άπ' όλους! Τή γνώμη τ'ού Πλημμύρη π'έπει νά παραδεχτούμε! Ζήτω τ'ού Πλημμύρη! Ζήτω...

—Πολύ καλά! τ'ελούσαμε! Η πρότασις έγινε δεκτή πάμψηφεί. Έτσι χ'ίχ τ'ώρα!

Αυτ'ά τ'ά είπε κάπως φύχ'η ο καπετάν Κουπιός. Γιατί ο θρίαμβος αυτ'ός τ'ού Πλημμύρη, π'ό δέν τόν περίμενε ποτέ, τόν έπ'εκρανε άρκετά και τόν έχ'αμε νά σκεφθ'η τι έφ'ήμερο πράγμα π'ό είναι ή έννοια κι' ή άγάπη τ'ού πλήθους. Νά, τ'ό συμβούλιο έκ'ετινο π'ό δ'ελγής ώρας άκόμα, με τόσο ενθουσιασμό, τόν είχε ανακηρύξει καπετάνιο.

και τώρα πάλι δέν τ'ώχε για τίποτα νά τόν κατεβάσ'η, για νά βάλ'η σ'ή θέση τόν τόν Πλημμύρη...

Ο Κουπιός λοιπόν άρχισε νά τρέμ'η μήπως χάσ'η άπό τ'ά χέρια του τήν έξουσία και, για νά μή τ'ό συμβ'η αυτό τ'ό δυσάρεστο και ταπεινωτικό, σκέφθηκε πώς ήθελε ή στιγμή νά φ'νη τολμηρός. Ξανάπε λοιπόν μιά-μιά όλες τ'ίς γνώμες π'ό είχαν προταθ'η κι' έδειξε πόσο ήταν άκατόρθωτος, όλες, άνεφάρμοστες, άκατάλληλες και γελοίες. Τή γνώμη μάλιστα τ'ού Πλημμύρη τήν έχ'αμε κουρέλι!

—Μά τ'ό ναί, είπα και ποιος δέν τ'ό ξέρει πώς τ'ό καλύτερο είναι νά φύγουμε από δ'ω-πέρα; Δέν μ'ά; λές όμως κύριε Πλημμύρη, και τι π'έπει νά κάνουμε; πώς νά τ'ό καταφέρουμε;.. Έίλα ντ'έ! έδ'ω σ'ε θέλω!.. Έδ'ω σ'ε θέλω κάβουρα, νά π'ηδ'ες σ'ά καρβουνα, π'ώς λέει κι' ο παππούς μου!

—Α, όσο γι' αυτ'ό... όσο γι' αυτ'ό... έτραβίσε ο Πλημμύρης, π'ό άρχισε νά τ'ά χάν'η, βλέποντας πώς ή γνώμη του ήταν γελοία.

Και σ'ώπασε.

—Έτσι έ; ήθελες λοιπόν νά μ'ας κοροϊδεύς; φώναξε με θυμό ο Κουπιός καθώς είδε τόν Πλημμύρη νά τ'ά κατεβάξ'η χωρίς νά λ'η τίποτα. Κοροϊδία ήταν αυτ'ό; Τότε, κ'όρ Πλημμύρη μου, νά με συμπαθήσ'ης νά σου π'ω πώς δέν έδιάλεξες τήν ώρα... Αν πάλι τ'ά είπες με τ'ά σωστά σου, νά με συμπαθήσ'ης πάλι, κ'όρ Πλημμύρη μου, νά σου π'ω πώς τέτοια κουταμάρα δέν τιστεύω νά τήν είπες ποτέ άνθρωπος 'ς όλο τόν κόσμο, ούτε θά τήν π'η ποτέ κανείς!

Ο Πλημμύρης συνήλθε λίγο και, χωρίς νά κουν'η καθόλου από τή θέση του, είπε με περιφρόνηση:

—Ας τ'ά λόγια τ'ώρα! Τ'ά πολλά λόγια είναι φτώχεια, λέει κι' ο δικός

μου ο παππούς. Μόνο πές μας τή γνώμη τή δική σου.

—Λοιπόν άκούστε τη! φώναξε ο Κουπιός. Ας φάξουμε πρώτα όλοι σ'ίς τσέπες μας νά βρούμε σπ'ίρτα!

Τ'ά παιδια φάχτηκαν καλά, μ'ά δ'ε β'ηκαν παρά τρία σπ'ίρτα όλα-όλα... Γιατί οί γονείς τ'ους άπαγόρευαν άσπ'ηρά νά π'άνουν σπ'ίρτα ή νά τ'ά έχ'ουν σ'ήν τσέπη τους.

—Κι' τώρα, έξακολούθησε ο καπετάν Κουπιός σ'ε τόνο στρατιωτικό παραγγέλματος, με τ'ά σ'ανίδ'η τ'ης βάρκας μας θά φτιάσουμε, έχ'η σχεδία όπως είπε κάποιος, αλλά μιά στίβα! και θά τ'ης δ'άλουμε φωτιά, ν'ά νάφ'η φλόγα μεγάλη, τόσο μεγάλη, π'ό νά φαίνεται δέκα μίλια μακριά σ'ή θάλασσα. Τ'ά περαστικά καράβια, δ'εταν ιδ'όν αυτ'ή τή φωτιά, δέν θά π'ούν βέβ'ια πώς έπ'ισσε καμμία καμινάδα ή πώς καίγεται ο βράχος, παρά θά καταλάβουν πώς είναι σημείο κινδύνου και θά τρέξουν. Σ'ό άναμεταξύ, έμεις έδ'ω, τριγύρω σ'ή θάλασσα, σ'άν τ'ό άρνι σ'ή σούβλα, θά ζεσταίνουμε τ'ά παγωμένα κοκκαλάκια μας, με τήν ήσυχία μας, άντ'ι νά χτυποδ'η τ'ίς φτέρνες μας

«Οί άλλοι μάζευαν τ'ά κομμάτια και τ'ά σ'είβαν...»

και Φωκίωτης κι' Αγκίστρη έκλιναν τόν αυχένα. Όλοι επ'αίνεσαν τήν εδ'φοστάτη γνώμη τ'ού καπετάνιου. Η ιδέα π'ό πάντων πώς σ'ε λίγη ώρα θά είχ'αν φωτιά νά ζεσταίνονται, ενθουσίασε τ'ά παγωμένα παιδια.

—Μπράβο! εύγε! έφώναξαν. Ζήτω τ'ού Κουπιός!

Έτσι ή έξουσία, π'ό κινδύνους μιά στιγμή νά τ'ή χάσ'η, έμεινε πάλι σ'ά χέρια του.

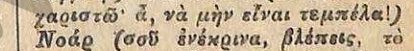
—Και τώρα έμπρός! έπρόσταζε. Όλοι σ'ε κατάστρωμα! όλη ή τούρμα σ'ή δουλειά!

Και με τήν άστροφεγγιά, άκολουθούμενος κι' άπ' όλη τήν παρέα, π'ήγε ίσια σ'ή βάρκα, —τ'ή θάρρα έκ'εστη π'ό τήν είγε κυβερνήσει τόσο περίφημα, όστε βρισκόταν τώρα πλαγισμένη σ'ά ρηχά, όπου είχε π'έσει και σπάζει τ'ά πλευρά της... Έφαζε αυτ'ό τ'ό σκελετό, με τήν έλπίδα νά β'η τίποτα φαγώσιμο. Δέν β'ηκε όμως παρά λίγα μ'άσα σκουπί. Λίγα κουρέλια π'ισσωμένου πανιού, ένα μικρό τσεκούρι και σ'αγιά.

Αλλά τίποτα σ'όν κόσμο δέν είναι άχρηστο! (Έπειτα συνέχεια)

Μετάφρασις Η. Γ.Φ. και Γ.ρ. Ε.

«Ζαρωμένα σ'ή ρίζα τ'ού βράχου τ'ά παιδια...» (Σελ. 60, στ. γ')

σου στον κύκλο μας') Αφροδρίνο (τὰ ἔσπευα ἐκ νέου εὐχαριστῶ πέρα πολὺ) Νυκτερίδα (ἔσπευα καὶ τώρα περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κηρύγματος) Ἑλληγικό Ἰδανικό (ἡ τοιμηνία μου τελειώει τὴν 28 Φεβρουαρίου γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, δὲν ξέρω ἀκόμη τί θὰ γίνη) Δοξασμένον Τσοῦαν (ἔχει καλῶς) Ἀμαδράδα (στὶ ἐρχόμενο θὰ τὰ ποῦμε) Ἀδὸν Κιχώτην (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνῶσιν μου, γράψε μου νῦν μου φίλε) Φασαρίαν (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) Διωγμένο Συμμενοσκόπουλο (ἂν καὶ ἀορά, τὰ ἀγκάδια σου λυπητήριά μου δλαί αὐ παραγγέλαι ἐξτελέσθησαν καὶ εὐχαριστῶ γιὰ δλα) Ἑλένη Ζηρίον (ἔσπευα τὴν 7 'Ιαν.) Θεόδωρον Ἀλεξ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κυπετὰν Καραπιπέρον, Ζοζάνναν, κτλ. κτλ.

Ἰούλιον Καίσαρα, Χαμψίνι, Φιλέρμον (ἔσπευα.)

Εἰς δλας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 200ου Διαγωνισμοῦ Ἀύστου. Αἱ λύσεις ἔκταται μέχρι τῆς 21 Μαρτίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ὅς ὁσον δὲν θὰ ἔχουν ἀνὸμνη δημοσιεύσῃ.]

111. Δεξιόχειρος

Ἐνὶς θεὸς ἀρχαῖος
Κι' ἓνα μικρὸ λιμάνι
Στὴ Μικρασία πόλη
Ἐκίμαν μάνι-μάνι

Ἐστάλη ὑπὸ Γ.Ι. Μανουσπούλου

112. Στοιχειόχειρος

Ἀνθὸς εἶμαι ἀπ' τὰ κοινά.
Μ' ἂν μου βάλῃς καὶ κεφάλι,
Ἀκρωτήρι ἀπ' τα γνωστά
Θὰ ἰδῇς νὰ ξεπεροβάλῃ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πελαργοῦ

113. Μεταγραμματισμός

Σβύτος Η καὶ γράψτε Υ
Γιὰ νὰ ἰδῇτε ὅλοι
Πῶς, ἀπὸ κοινὸ πουλί,
Γίνεται μιὰ πόλη

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλέθερο Πουλί

114. Αἵνιγμα

Ἀν καὶ πάντα ἡ ἴδια μένω
Καὶ μὲ ἴδιο τονισμό,
Τρία πράγματα σημαίνω:
Πρῶτα-πρῶτα ἓνα θεσμό,
Ἐπειτα ἓνα τόπο ξένο
Καὶ τὸ τρίτο... θηλυκό.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψαριανὸ Ναυτόπουλο

115. Γωνία.

†††† = Αὐτοκράτωρ Ρωμ.
†††† = Κράτος εὐρωπαϊκόν
†††† = Βασιλεὺς Ἑβραίων
†††† = Πτηνὸν ὑδροβιον
†††† = Προφήτης
†††† = Ἡρώς δημοτικός
†††† = Χώρα τῆς Ἑλλάδος

Οἱ σταυροὶ καθέτως ὀριζική βασιλόπαις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αφροστέφαν. Κῆμα

116. Κρυπτογραφικόν

12342567 = Ἡρώς ἑλληνική
2342 = Νόμον
32167 = Εὐτελές
42567 = Κελόν
523367 = Καλόν
633367 = Ὁρα τῆς ἡμέρας
742367 = Ἰχθὺς

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑμμ. Χ. Μανούλα

117-121 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: Πάρος, τρέχω, ἀγρός, διὰ, θόλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Δ. Πάξη

122. Ἀκροστιχίς

Τῶν ζητουμένων λέξεων
Ἄν πάρῃς τὰ κεφάλαια.
Νεώτερη Βασίλισσα
Θὰ κέρῃς γάλια-γάλια:

1. Θεὸς κάποιος τῶν ἀρχαίων
2. Ἐν θηρίον τρομερὸν
3. Μία νῆσος στο Αἰγαῖον
4. Κράτος Ἀσιατικόν
5. Ἐδῶ κάποια ἀντωνυμία
6. Πόλις εἰς τὴ Θεσσαλία
7. Εἰς Θηβαίος στρατηγὸς
8. Κι' εὐρωπαῖος... ποταμός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χαμ'νι

123. Μικτὸν

ιο - δλμ - ιαιε - μγλ - αι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γ. Γρηγοροπούλου

124. Γεῖφος

αα	πα				
αα	οι	αα	πα	ετ	πα
αα	οι	αα	πα	ετ	πα
αα	οι	αα	πα	ετ	πα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῆς Αλοῦδας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

125. Ἐπιγραφὴ

S I V E L
A G E E S
I M E L T
R O I R D
E M A L E

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρυοδραύστου

126-128 Cinéma-Rébus

1. Ἀνὴρ, μαλακός, ἀστυνομία
 2. Κρίνος, σάπων
 3. Χίλια γαϊδουράκια
- Ἐάν μεταφρασθοῦν γαλλιστὶ αἱ ἄνω λέξεις καὶ προφεροῦν γρήγορα, ἀκουσθοῦν τρεῖς γνωσταὶ πόλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρενάου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Η. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 41

579. Μοσχάριον (Μόσχα, Ρίον.)

—580. Αὐρα-σούρα. —581. Μίνωας-οἶνος. —582. Ἡ σκιά.

583. Α Α Ν 584. Σ

Ν Δ Ο Π Σ

Ε Κ Υ Δ Α Μ Ι Α

Υ Π Ο Μ Ο Ν Η Δ Ε Ι Δ Ι Α Ι Ν Ω

Ο Η Ω [1-τα ΜΩΣαι-

Ρ Ν Ν κα. 2. ΑΨΩ-

Κ Η Η Πος. 3. τα 'Ι-

ΜΑΛΑΐα. 4. Κυθωνία (Ἑλλη-

νική). —585-589. Διὰ τοῦ Α: μέ-

λος, ἄλρος, ἄλλος, ἄλρος (ἡ μέ-

λος) ὁδός. —590. Ἀγαπᾶ τὸν

πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. —591.

ΠΡΑΚΑΗΣ (Ἡρα. Ρίς. Ἀμύν.

Καστορί, Λέων. Ἡφαιστός, Σά-

μος). —592. Μάτην ὁδὸν δ Θε-

ός καὶ ἡ φύσις ποιεῖ. (Μάτι,

νοῦδ ἔν οθε, ὡς καίει, φῖς εἰς πῖ,

οί). —593. Hélas! - Ἑλλάς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοιχεία δε. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 50, καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμῆς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΓ' — 216]

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ.
ΕΛΠΙΔΟΜΕΝΗ ΤΡΥΓΩΝ, ΙΩ-
ΝΙΚΕ ΟΥΡΑΝΕ, ΠΟΛΥΒΙΕ,
ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΩΝ,
ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΜΑΜΖΕΔ ΦΙΦΗ:
Ἡ ἐκτίμησή σας βραδεία μὲ συ-
κινεῖ...

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ ἡ

Τριανταφυλλένια

(ΚΓ' — 217)

Τραγουδοῖ τῆς Ἑνώσεως, Μελα-
πο Σκαλιωτάκι, γιὰ τὴ γιορτὴ
σας πολλὰς εὐχάς.

Ἀφειλὴ: Κυπριοπούλα

(ΚΓ' — 218)

Κατέρχομαι στὸ φετεινὸ δημο-
κήφισμα μὲ τὸ ψευδώνυμο

ΑΠΤΕΡΟΣ ΝΙΚΗ

Δανάη... Ἀσπασία Ρομπότση,
Νίτσα Ἰωαννίδου, θὰ με ψηφίσε-
τε; Ἐλπίζω ἔ; — Ἀπτερος Νίκη

(ΚΓ' — 219)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Παραδει-
σον τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ
ὅλους καὶ ὅλας, ἰδιαιτέρως τὴν

Τζέννη Μέρρις. Νικηφόρος

(ΚΓ' — 220)

Τζέννη Μέρρις, θερμὰς εὐχάς,
γιὰ τὴ γιορτούλα σου.

Νικηφόρος

(ΚΓ' — 221)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
— Στὸ Δημοψήφισμα

(ΚΓ' — 222)

Γάτε Γράκχε, χίλια εὐχαριστῶ
δι' ὑποστήριξιν. Διαπλάσο-
πούλα, θὰ μοῦ χαρίσετε τὴν ψή-
φο σας; Ἀφροδρίνο

(ΚΓ' — 223)

Διαβολόπαιδο, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ
δὲν ἀνταλλάσσω. Μ.Μ. ἀνταλ-
λάσσεις; Ἀπάντησε. — Νυκτερίδα

(ΚΓ' — 224)

Πανταχὺ Παρών, ἡ σιωπὴ Σου
εἰς ἀπαντήσιν μου.

πρῶτην ΙΑΒΕΡΗΣ

(ΚΓ' — 225)

Αποτέλεσμα Μ. Μ. Ἰαβέρη:
1ον) Τριανταφυλλένια, 2ον)
Καρλότα, 3ον) Ἀλκή.

(ΚΓ' — 226)

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλαστικό-
σμο, χαιρετῶ ὅλους πέρα γιὰ
πέρα. Χάϊνε

(ΚΓ' — 227)

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' — 228)

Διαπλάσοπούλα, Διαπλάσοπού-
λες, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀν-
ταλλάσσω κάρτες. Γράψατε: Jean

Hadjnicolaou, Campo Cesari,

Alexandrie.

(ΚΓ' — 229)

ΝΩ: Ἐδῶ; Καὶ γαϊδονοπούλα;
Ἦστε ἀπ' τὴν τρομερὴ Κα-
ταστροφὴ! Λάκρυσά... Γιατὶ μοῦ
κρύβετε; — ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΓ' — 230)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
Παῖδια, Σχολαστῆτε, πρὸς τοῦ
ψηφίσετε, ὅτι ὑπάρχουν στὸν
κύκλο μας:

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΑΘΝΤΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

(ΚΓ' — 231)

Λουλουδοσπαρμένος ὡς ἐ-
ΜΑΥΡΟΥΚΑ μου, ὁ καιν-
ριος δρόμος ποῦ χάραξε γιὰ
να ἡ τύχη. ΙΔΑΝΙΣ

(ΚΓ' — 232)

Καρούμπα, Καρχαλέτσε, Τε-
ταφυλλένια, Ἰαβέρη, Νε-
Βατρίκη, Ρίτα, Ἰππόλυτε, Μ-
μπαντάκο, Μέμφις, Σμύρνη
παναστάτη, ἀνταλλάσσουμε
μέσον Διαπλ.; Ἀπαντῶ τάχ.

Ἀνοξιάτικο Τριαντάφο

(ΚΓ' — 233)

ΤΟΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΨΕΥΔΩΝΥ-
ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕ

(ΚΓ' — 234)

Απ' τὸ μαγεῖρετο τοῦ Συλλο-
γῆ ἀναφωνοῦμεν: Ζήτη, ὁ δ-
ΡΙΔΡΟΜΟΣ! Κίρρη, νὰ δ-
καλύψωμεν; — Τέσσερα Κάπ-
εὐχαριστίας γιὰ τὸ κομπλιμέ-
Ο ἀρχιμάγειρος:

Πανταχοῦ Παρ

(ΚΓ' — 235)

Ανταλλάσσω Μ.Μ., c.p. καὶ
ἀλληλογραφῶ μὲ συνδρομῇ
Ἐξωτερικοῦ, Ἐσωτερικοῦ, Σ-
λατε ὅλοι καὶ ὅλες. Περιμ-
λαίσις: Μυστηριώδης Βαρώνον,
Α' Ταχυδρομικὸν Παράρτη-
Ἀθῆναι.

(ΚΓ' — 236)

Ἐσκεπάσω! Χολέρα: Κωνσ-
τινίδης: Μικρὸς Διπλωμά-
Κριεζῆς: Ἰωνία, Πανούκλα:
πετανακῆς.

Μυστηριώδης Βαρώ

(ΚΓ' — 237)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
— ποτελέσματα Ἐκτάκτου

Αγωνισμοῦ Καλλιτεχνικῆς
θέσεως: Βραβεύομεν τὸν Κ-
σταντῖνον Παπακυριακόπουλο

Β' ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν

Καλλιτεχνικῶν ἀγρῶφων Κ-

Ποστὰλ. Βραβεῖα δύο. 1ον)

μοσ Διαπλάσεως Δευτέρας Π-

όδου 2ον) Τόμος Πρώτης Περ-

δου κατ' ἐκλογὴν. Δικαίωμα σ-

μετοχῆς δραχμῇ. Δοίσι: Ἀνέσ-

Κωνσταντίνου, Πατήσια Ἀθῆ-

(ΚΓ' — 238)

ΑΝΘΕΜΙΣ - ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝ-
Αποῦ ξυῦρετε τόσο καλὰ πο-
εἶμαι, γιατί δὲν τὸ λέτε; Ἐμπε-

λίγο κουράγιο, ἂν καὶ ἀμφίβ-

λω ἂν ξυῦρετε ποῖο εἶναι

ΑΓΟΡΟΚΟΡΙΤΣ

(ΚΓ' — 239)

ἸΠΠΟΛΥΤΕ, δὲν εἶναι δικό μ-
τὸ ψευδώνυμον Ἡρώς τ-

Κιουτάχειας. Ὡς φαίνεται τ-

ἤρεσαν αἱ ἀπαντήσεις μου τ-

Μ.Μ. καὶ τὰς ἀντέγραψε. Ὡ-

βλέπετε πόσον ἀδίκον εἶχε

εἶσαι ὑπερβόλαιος ὅτι ἤμουν ἐ-

ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟ

(ΚΓ' — 240)

ΗΡΩΑ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑ
Φαίνεται πῶς ἀντέγραψε

παντήσεις μου τῶν Μ.Μ., ὡς

βαίον ὁ Ἰππόλυτος, καὶ αὐτὸ

κάνει νὰ ὑπερφανοῦνται, γι-

φαίνεται θὰ εἶναι ἀρκετὰ ἔ-

πνευ ὥστε ν' ἀντιγράφονται

ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟ

(ΚΓ' — 241)

ΔΩΣΤΕ ΚΙ' ΕΝΑ ΨΗΦΟ ΣΤ-

ΑΓΟΡΟΚΟΡΙΤΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜ